
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 16/2(170), 92-95

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

*

Na tymże posiedzeniu postanowiono zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem, aby w nowelizowanym rozporządzeniu o opłatach na rzecz zespołów adwokackich przewidziany był taki podział wpłat, żeby 33% zostało przeznaczone na koszty administracyjne zespołu adwokackiego. Spowoduje to uczestnictwo każdego członka zespołu w kosztach, a ponadto urealni takse adwokacką.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI **DYSCYPLINARNEJ**

ORZECZENIE

z dnia 4 grudnia 1971 r.

(WKD 53/71)

I. Adwokat, który prowadzi sprawę przed sądem „korespondencyjnie”, nie biorąc udziału w żadnym posiedzeniu sądowym i nie ustanawiając żadnego substytutu do tej sprawy, dopuszcza się poważnego naruszenia obowiązków zawodowych.

II. Zgodnie z treścią art. 106 u.o.u.a. każde skazanie dyscyplinarne adwokata wstrzymuje zatarcie wymierzonych mu wcześniej kar dyscyplinarnych, jeżeli okres do ich zatarcia nie upłynął w przeddzień ostatniego, nawet nieprawomocnego skazania.

III. Pokrzywdzony jest stroną w postępowaniu dyscyplinarnym (§ 8 rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim), a jego uprawnienia w obu instancjach określa § 12 cyt. rozporządzenia. W związku z tym nieskorzystanie przez pokrzywdzonego w I instancji z przysługujących mu — jako stronie — uprawnień procesowych nie pozbawia go możliwości sporządzenia odwołania od wydanego orzeczenia oraz popierania te-

go odwołania w postępowaniu odwoławczym.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 1971 r. sprawy dyscyplinarnej adw. AB z odwołania rzecznika dyscyplinarnego i pokrzywdzonego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 25.VI.1971 r. KD 7/71, na podstawie § 43 pkt 2, § 54 ust. 1 lit. b i ust. 3, § 55 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7):

- 1) zmieniła zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wymierzyła obwinionemu adw. AB karę dyscyplinarną nagany i — jako karę dodatkową — karę pieniężną w kwocie złotych 2 500;
- 2) obciążyła obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie złotych 1 200 za obie instancje.

Uzasadnienie

Dziekan Rady Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 10.I.1970 r. OD 2/70 wymierzył adw. AB karę dyscyplinarną upomnienia za „nienależyte prowadzenie zleconej mu przez CD sprawy sądowej C 419/66 Sądu Powiatowego w I, co ujawniło się w nieuczestniczeniu osobistym obwinionego w rozprawach sądowych oraz w składaniu warunkowych i przedwczesnych wniosków o sporządzenie wyroku z uzasadnieniem, w następstwie czego wyrok z dnia 22.III.1968 r. urósł w moc prawa, a CD pozbawiony został możliwości uzyskania kontroli rewizyjnej tego wyroku”.

Sąd Najwyższy, uwzględniając rewizję nadzwyczajną Ministra Sprawiedliwości wniesioną na niekorzyść obwinionego w ustawowym terminie, wyrokiem z dnia 19.XII.1970 r. RAD 19/70 uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady Adwokackiej w X celem nadania jej biegu w trybie zwykłym.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy podniósł między innymi, że:

1) obwiniony:

- dopuścił się poważnego naruszenia swych obowiązków zawodowych, gdyż decydując się na korespondencyjne prowadzenie sprawy cywilnej swego mocodawcy, nie zapewnił sobie niezbędnej w takim wypadku bieżącej informacji o biegu sprawy, a nadto składał w sprawie niedopuszczalne, bo przedwczesne i warunkowe wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku, aczkolwiek powinien był zdawać sobie sprawę z bezskuteczności tego rodzaju wniosków, jeżeli są one składane przed datą wydania w sprawie wyroku,
- prowadził zleconą mu sprawę bez należytego zabezpieczenia

interesów prawnych swego mocodawcy, którego naraził na uprawomocnienie się wyroku oddalającego jego powództwo bez możliwości uzyskania kontroli rewizyjnej wydanego wyroku i

— odpowiada za przewinienie dyscyplinarne popełnione w okresie, kiedy poprzednie skazania dyscyplinarne nie podlegały jeszcze zatarciu,

- 2) działania zaś jego nie można zakwalifikować do rzędu drobnych przewinień o niewielkim stopniu szkodliwości społecznej, w których można by uznać karę dyscyplinarną upomnienia lub nagany za karę oczywiście współmierną co do rodzaju przewinienia i okoliczności jego popełnienia.

W wyniku wniesionego przez rzecznika dyscyplinarnego aktu oskarżenia Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 25.VI.1971 r. KD 7/71 uznała adw. AB za winnego przewinienia dyscyplinarnego z art. 93 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury, polegającego na tym, że:

jako członek Zespołu Adwokackiego nr N w X działał na szkodę interesów swego klienta CD i uchybiał godności zawodowej adwokata, prowadząc w czasie od 31.X.1966 r. do końca 1968 r. jego proces (sygn. C 419/66 Sądu Powiatowego w I) w sposób nieprawidłowy, bo korespondencyjnie, nie biorąc osobistego udziału w żadnej z rozpraw sądowych i bez zapewnienia sobie pomocy miejscowego adwokata dla wczesnego uzyskania potrzebnych relacji z przebiegu postępowania, w związku z czym wystosował do Sądu Powiatowego w I pisma o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu, jeśliby takie zapadło (k. 28), bądź o doręczenie mu wyroku z uzasadnieniem, gdyby taki został

ogłoszony (k. 35, 42, 63, 84 i 86), przy czym nie wiedząc, że wyrok został ogłoszony na posiedzeniu w dniu 22.III.1968 r., doprowadził swoim postępowaniem do uprawomocnienia się wyroku, pozbawiając w ten sposób klienta możliwości kontroli rewizyjnej,

i z mocy art. 94 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy wymierzyła mu karę dyscyplinarną upomnienia, obciążając obwinionego kosztami postępowania w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie złotych 300 (trzysta).

Orzeczenie to zaskarżyli rzecznik dyscyplinarny i pokrzywdzony.

Odwołanie rzecznika zarzuca orzeczeniu obrazę art. 39 § 1 k.p.k. w związku z art. 103 u.o.u.a. oraz § 11 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7) i wnosi o wymierzenie obwinionemu surowszej kary dyscyplinarnej.

Pokrzywdzony uważa zaskarżone orzeczenie za krzywdzące go, powołuje się na „niewyczerpanie wszystkich możliwości procesowych włącznie z wystąpieniem rewizyjnym przed sądem wojewódzkim” i na „naruszenie jego interesów w wyniku niedopełnienia przez obwinionego obowiązków pełnomocnika i obrońcy” oraz wnosi o „spowodowanie, by mógł przeprowadzić rewizję wyroku Sądu Powiatowego w I z dnia 22.III.1968 r. C 419/66”.

Uprawnienia pokrzywdzonego do wniesienia odwołania zakwestionował obrońca obwinionego twierdząc, że skoro CD, pouczony przez Wojewódzką KD na posiedzeniu w dniu 25.VI.1971 r. o prawie wystąpienia w charakterze pokrzywdzonego, zrezygnował z tego przywileju, to odwołanie jego należy odrzucić.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Z ustaleń Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, zgodnych z dowodami

i nie kwestionowanych przez adw. AB, wynika, że obwiniony:

- nie brał udziału w żadnym z ośmiu posiedzeń Sądu Powiatowego w I w sprawie C 419/66,
- nie dał substytuta i nie zapewnił sobie niezbędnej w takim wypadku bieżącej informacji o biegu sprawy,
- prowadził sprawę pokrzywdzonego wyłącznie korespondencyjnie,
- składał w sprawie przedwcześnie i warunkowe wnioski, a mianowicie raz — o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu, jeśli by takie zapadło (k. 28), a pięć razy — o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, gdyby taki został ogłoszony (k. 35, 42, 63, 84 i 86), aczkolwiek powinien był zdawać sobie sprawę z niedopuszczalności i bezskuteczności tych wniosków, jako złożonych przed wydaniem wyroku,
- dopuścił do uprawomocnienia się wyroku oddalającego wniesione przezeń powództwo — bez możliwości uzyskania kontroli rewizyjnej.

W tych warunkach Wyższa Komisja Dyscyplinarna wyraża pogląd, że adwokat, który prowadził sprawę przed sądem „korespondencyjnie”, nie biorąc udziału w żadnym posiedzeniu sądowym i nie ustanawiając żadnego substytuta do tej sprawy, dopuszcza się poważnego naruszenia obowiązków zawodowych.

Zawinienie adw. AB jest tym poważniejsze, że jego lekceważący stosunek do przyjętego zlecenia doprowadził w efekcie do pozbawienia modawcy prawa rewizyjnej kontroli orzeczenia I instancji. Fakt, że rewizja w sprawie C 419/66 nie rokowała szans powodzenia (przyjęty przez Wojewódzką KD jako okoliczność „mającą wybitny wpływ na wymiar kary”), nie ma istotnego znaczenia w sprawie, gdyż przewinienie obwinionego polegało na pozbawieniu jego klienta możliwości kontroli rewizyjnej orzeczenia, które on uważał za nie-

słuszne. Pozbawienie pokrzywdzonego ogniwa kontrolnego, do którego może mieć większe zaufanie aniżeli do sądu I instancji, jest — z punktu widzenia społecznego — niesłuszne, skoro nie można wyłączyć, że ewentualne nawet niekorzystne orzeczenie rewizyjne może go przekonać o niesłuszności jego roszczeń.

W związku z powołaniem się przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną na obecną niekaralność obwinionego Wyższa Komisja Dyscyplinarna zauważa, że w okresie od 31.X.1966 r. do końca 1968 r., objętym aktem oskarżenia, obwiniony miał dwie kary dyscyplinarne, które nie były zatarte, a mianowicie:

- 1) 5 miesięcy zawieszenia w czynnościach zawodowych (orzeczenie Wojewódzkiej KD w Z z dnia 23.IV.1960 r. KD 35/60, wymagające upływu 8 lat po odbyciu kary i
- 2) upomnienie (orzeczenie WKD z dnia 15.V.1965 r. WKD 22/65 podlegające zatarcu po upływie 5 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Wymieniona kara zawieszenia w czynnościach zawodowych podlegałaby zatarcu w dniu 24.IV.1968 r. Ukaranie obwinionego upomnieniem w dniu 15.V.1965 r. wstrzymało możliwość zatarcia kary zawieszenia w czynnościach zawodowych do dnia 16.V.1970 r., gdyż art. 106 u.o.u.a. ma na myśli jednocześnie zatarcie wszystkich skazań.

Wymierzona obwinionemu orzeczeniem dziekańskim z dnia 10.I.1970 r. kara dyscyplinarna upomnienia wstrzymała możliwość zatarcia obu powyższych kar dyscyplinarnych.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zajmuje stanowisko, że zgodnie z treścią art. 106 u.o.u.a. każde skazanie dyscyplinarne adwokata wstrzymuje zatarcie wymierzonych mu wcześniej kar dyscyplinarnych, jeżeli okres do ich zatarcia nie upłynął w przeddzień

ostatniego, nawet nieprawomocnego skazania. W tych warunkach WKD zauważa, że zatarcie przez Radę Adwokacką w X w dniu 6.II.1970 r. dwóch pierwszych skazań, nawet gdyby się nie wzięło pod uwagę skazującego orzeczenia dziekańskiego, jest sprzeczne z prawem.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna nie podzieliła stanowiska obrońcy obwinionego co do braku uprawnień pokrzywdzonego do wniesienia odwołania. Pokrzywdzony jest stroną w postępowaniu dyscyplinarnym (§ 8 rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim), a jego uprawnienia w obu instancjach określa § 12 cyt. rozporządzenia. W związku z tym nieskorzystanie przez pokrzywdzonego w I instancji z przysługujących mu — jako stronie — uprawnień procesowych nie pozbawia go możliwości sporządzenia odwołania od wydanego orzeczenia oraz popierania tego odwołania w postępowaniu odwoławczym.

W świetle powyższego WKD uznała oba odwołania za słuszne, z wyjątkiem jedynie wniosku pokrzywdzonego o spowodowanie uchylenia cytowanego już wyroku Sądu Powiatowego w I, gdyż w tym zakresie Komisja nie ma żadnych uprawnień.

Wymierzając obwinionemu karę zasadniczą nagany oraz — jako karę dodatkową — karę pieniężną, Wyższa Komisja Dyscyplinarna miała na uwadze duży wpływ czasu od chwili popełnienia przewinienia oraz niekaralność dyscyplinarną po 1968 roku.

O zryczałtowanych kosztach postępowania dyscyplinarnego orzeczono zgodnie z treścią § 54 ust. 2 lit. b) i ust. 3 oraz § 55 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7).